

Tid kan bestemme en forandret Straf og tage Hensigtsmæssigheden i Betragtning. Men ogsaa her glemmer han ganske, hvad der er Spørgsmaal om, nemlig at give Loven tilbagevirkende Kraft; det glemte den ærede Rigsdagsmand heelt igjennem og talte kun om, hvad der kunde gjøres for dem, der nu begil Forbrydelser; men derom ere vi slet ikke uenige. Den ærede Rigsdagsmand maatte ogsaa for at faae det til at see ud, som han havde Ret, bruge nogle ganske forunderlige Exempler. Han sagde saaledes: Dersom Kongen og den lovgivende Magt sagde: Alle Fanger i Staten skulde lufkes ud paa Een nær — men naar den ærede Rigsdagsmand ikke kan forsvare sin Sag paa anden Maade, end ved at opstille sllige Forudsætninger, som kun kunde finde Sted, hvor den lovgivende Magt var bleven til en Daareliste, saa røber det virkelig, at han kun har svage Grunde for sin Mening. Den ærede Rigsdagsmand sagde fremdeles: Kunne da Forbryderne være derimod, naar man gav dem aldeles frie? Derom er der heller ikke Spørgsmaal, derom tale vi slet ikke; vi tale derimod om, at sætte een Straf istedetfor en anden; at eftergive Straffen er Kongens Ret, han kan benaabe, men derom er Talen ikke; Talen er derimod, som alt bemærket, om at sætte en Straf af ganske forskjellig Natur og Art istedetfor en Anden og saa sige, den skal anvendes paa dem, der under Lovens Straf af den dømmende Magt ere dømt efter de bestaaende Love til en anden Straf. Naar den ærede Rigsdagsmand havde holdt sig til det, hvorom Spørgsmaalet dreier sig, og ikke var gaaet over til andre Ting, vilde han heller ikke være kommen til at tale om at sætte Forbryderen over den lovgivende Magt. Jeg kan nu slet ikke sætte mig ind i den Taalegang, der har ledet ham til at fremsætte det som sin Mening, at det skulde være Hensigten med Mindretallets Forslag; thi det taler ikke om at sætte Forbryderen over Nogensomhelst, men kun om, at han skal straffes i Medhold af den Dom, som er fældet over ham af Landets Domstole; det er ikke

at sætte ham over Noget at sige, at han skal straffes efter den Dom, Domstolene have fældet. Der har Forbryderen en Ret, og den ærede Rigsdagsmand kan ikke gjøre det klart for mig, at Forbryderen ikke har en Ret og kan sige: Jeg har beggaet den og den Forbrydelse, jeg erkjender, at jeg i Kraft af Landets Love maa straffes for den, jeg erkjender, at Landets Domstole have dømt mig i den Straf, jeg efter de bestaaende Love skal udstaae, men saa har jeg ogsaa den Ret, at den lovgivende Magt ikke kommer bagefter og stærper mig denne Dom. Deri troer jeg at Enhver vist vil give mig Medhold. Nu siger man her: det er en Forbryder; men lad os dog ikke anvende en saa forkastelig og urimelig Grund sætning, fordi vi have den physiske Magt; lad os dog ikke her anvende en Grund sætning, hvorover enhver Mand, naar han tænker sig den anvendt paa sig til en vis given Tid og i et vist givet Tilfælde, vil forbauses; lad os dog ikke, fordi det er en Forbryder, gaae hen og handle anderledes, end man, naar man tænkte sig selv under lignende Forhold, i et givet Tilfælde vil finde rigtigt og forsvuligt. Den ærede Rigsdagsmand har jo ogsaa fuldstændig Uret, naar han siger, at man kan med mathematisk Nøjagtighed udregne Straffen ved at modificere den strengere Straffeart derhen, at Straffetiden bliver kortere end den længere og mildere Straf. Det er imidlertid fuldstændigt umuligt at gjøre dette med mathematisk Nøjagtighed, fordi det ikke er Noget, hvor Begrebet kan holde stik for Alle — men hvor den tværtimod maa være høist forskjellig for hver Enkelt. Jeg vil gjerne troe, at det for Mange af Fangerne vil blive en Lempelse, at Straffetiden forkortes, men jeg er paa den anden Side ogsaa overbevist om, at det for flere vil blive en Skerpelse; man kan saaledes ikke sige: det, der her fremtræder med mathematisk Nøjagtighed, er rigtigt for den og rigtigt for den, og denne mathematiske Nøjagtighed bliver saaledes til den allerførste Unøjagtighed.